

Farní občasník

Zpravodaj farního společenství v Otrokovicích

Číslo 5, ročník XXII
Neděle 28. srpna 2011

Z obsahu čísla

- < Vzpomínky na setkání s Janem Pavlem II.
- < Liturgika - přímluvy
- < Kdo na jeho místo?
- < Rozhovory o křtu (2)
- < Pleteme pro malomocné
- < Farní zprávy
- < Žárovky, to je věda
- < Zprávy z arcibiskupství
- < Sochy v novém kostele
- < Poděkování varhanici
- < Poděkování za tábor
- < Letní tábor kluků a holek
- Cesta na Seychely
- < Beze mě se to obejde
- < Dvacet let s Charitou Otrokovice
- < Pěšky na Velehrad
- < Cyrilometodějská doplňovačka s tajenkou

K novému školnímu roku

Nový školní rok vede k úvaze o významu vzdělávání a výchovy. Vzdělání potřebujeme, abychom obstáli v budoucích zaměstnáních a ve společnosti. Vzdělání však nemůžeme chápat jen jako pouhou přípravu na vlastní kariéru a vyniknutí, ale také jako přípravu na službu pro druhé. Proto v jistém smyslu důležitější než samotné vzdělání je výchova. Tam, kde ve škole převažuje ateistický přístup, má křesťanská rodina a farní společenství za správné formování dětí a mládeže velkou odpovědnost, kterou naplňuje výukou náboženství a nejrůznějšími zájmovými společenstvími mladých. Při tom nás vede víra a Slovo Boží.

Máme také oporu v církevních školách. Ty oceňují i nevěřící rodiče, kteří do nich své děti posílají. A je jich opravdu hodně – alespoň tak to dosvědčují někteří naši mladí navštěvující Arcibiskupské gymnázium v Kroměříži. Těšme se i z toho, že podle hodnocení letošních výsledků státních maturit tři církevní gymnázia skončila v první desítku. Většina jejich maturantů přitom zvolila náročnější úroveň maturitní zkoušky. Je také dobře, že vznikají další a další církevní školy, a to i v našem regionu.

Základem úspěchu církevních škol je vzájemná důvěra mezi učiteli a studenty a dobrá spolupráce s rodiči. Církevní školy podporují vyjadřovací dovednosti, schopnosti exaktního myšlení, vynalézavost, tvořivost, schopnost potýkat se s problémy a hledat jejich řešení. V budoucnu bude třeba vypořádat se s mnoha závažnými problémy, jejichž řešení bude potřebovat právě ty nejinteligentnější a nejnvdělanější mozky. Především ale jde o vzbuzování neustálého zájmu dětí a mládeže o poznání světa, a tím i poznávání Boha a prohlubování vztahu k Němu.

Proto je nutno poděkovat všem rodičům, učitelům, katechetům, kněžím, jáhnům, ale i vedoucím zájmových skupin za jejich náročnou práci, za jejich hluboký zájem o naše děti a za úspěchy ve vzdělávání a výchově budoucích generací.

Všem vyprošujeme Boží milost a pomoc, školáci i jejich učitelé ji budou potřebovat. n

Albert Černý

Vzpomínky na setkání s Janem Pavlem II.

Zřejmě mnozí naši farníci využili 1. května tohoto roku možnost sledovat přímý přenos blahověstí papeže Jana Pavla II. Další přišli na promítání záznamu v suterénu. Snad všichni, kteří osobně prožili některou z jeho návštěv v naší zemi nebo audienci ve Vatikánu, by se mohli podělit o své dojmy. Nyní je před námi poprvé možnost slavit jeho památku při mši svaté, což bylo Kongregací pro bohoslužbu a svátostí stanoveno na 22. října. V této souvislosti přijímáte výběr vzpomínek našich farníků na osobní zkušenosti ze setkání s tímto papežem.

Byli jsme přece jen nepatrné tečky v davu...

Na Jana Pavla II. vzpomínám moc ráda. Ve svých devíti letech jsem ho mohla na vlastní oči vidět v Olomouci na svatořečení Zdislavy a Jana Sarkandera, o dva roky později pak i na jeho apoštolské návštěvě v Praze. Přestože jsem byla ještě malá holka, už tenkrát jsem si uvědomovala, že je to neobyčejný člověk a těchto událostí si moc vážila. Další setkání s ním jsem prožívala ještě intenzivněji. Bylo to v Římě na Světovém dni mládeže, když mi bylo čtrnáct. Uvědomila jsem si tam zajímavou skutečnost: Všichni jsme vnímali, že nás má rád, cítili jsme jeho porozumění, jako by to byl náš tatínek. Takový vztah je ale přece možný prožívat jen tehdy, když se lidé dobře znají a jsou si nablízku. Jan Pavel II. byl obdivuhodný v tom, že to dokázal na dálku. Byli jsme přece jen nepatrné tečky v davu...

Ještě jedna příležitost setkání se Svatým otcem se mi naskytlá. A to na jeho poslední zahraniční cestě, která směřovala do Lurd. Se sestrou jsme tam v tu dobu pracovaly jako dobrovolnice v Městečku mladých. Proto jsme měly to privilegium setkat se se Svatým otcem při soukromé audienci. Bylo při ní dohromady jen asi padesát dobrovolníků, ochranka a Jan Pavel II. Protože už byl tehdy velmi nemocný, audiencie proběhla zcela beze slov. O to byla atmosféra posvátnější. Zpívali jsme Svatému otci dvě písničky, on se na nás mlčky díval a pak ho na jeho pojízděném křesle nečekaně přivezli mezi nás ke společné fotografii. Tak se stalo, že jsem se najednou ocitla přímo za Svatým otcem. Dodnes tento zážitek vnímám jako velký nezasloužený dar od Pána Boha. ▢

Anička Berková

Svatořečení Anežky České v listopadu 1989

Velice ráda vzpomínám na to, jak jsem se účastnila pouti do Říma při příležitosti svatořečení Anežky České v listopadu 1989. Už jenom to, že jsem na tuto pouť vůbec mohla jet, považuji za velký zázrak. Mému muži tehdy příslušníci StB sebrali pas, takže jsem musela jet sama. Teprve těsně před odjezdem mi přišly peníze od strýce z Ameriky, v což už jsem ani nedoufala, a tak jsem přece jenom mohla vyrazit.

Cestovala jsem vlakem společně s rodinou z Mutěnic a se známými z Tlumačova. Atmosféra v Římě byla nepopsatelná. Davy lidí skandovaly hesla jako Svatý otec do Československa! Nevím, jak ostatní, ale já osobně jsem ještě vůbec netušila, co za pár dní nastane u nás doma. Vždyť jen týden poté přišla do naší země tak dlouho očekávaná svoboda! ▢

Alexandra Záleská

Otče, Svatý Kopeček, plný je tvých oveček!

Jan Pavel II. byl mým velkým oblíbencem. Poprvé jsem jej mohl na vlastní oči spatřit jako malý klučina na jeho první návštěvě u nás na Velehradě v roce 1990. Moc si toho už nevybavuji, vlastně jen to, že jsme tuto mši svatou společně s našima pozorovali v jakémsi sadu nad velehradským náměstím, blíž už jsme se nedostali. Tatka mě vysadil na strom a někteří z lidí, co tam s námi byli, mi aspoň občas půjčili svůj dalekohled....

Druhá vzpomínka je z jeho druhé návštěvy v Olomouci. Psal se 21. květen 1995. Ráno jsme spolu s ostatními kluky vyrazili vybaveni ministrantským oblečením a přidali se tak k zástupu dalších ministrantů. Těšil jsem se, že Svatého otce snad tentokrát uvidíme pěkně zblízka. Pořád se nám to ale nezdálo podle našich představ, a tak se v našich hlavách vyklubal nápad. Ze mše svaté jsme se vytrahovali hned po sv. přijímání a vydali se ulicemi směrem, kterým bude Svatý otec po skončení projíždět. Šli jsme tak dlouho, až jsme na chodníku zůstali úplně sami. Po chvíli napětí a očekávání se to stalo. Hluk lidí opodál se zvětšoval, Svatý otec se už blížil, až se stalo, že najednou se před námi objevil papamobil. Ze všech sil jsme mávali, možná i něco volali a on se na nás zahleděl a zamával nám taky. Kolem nás v ten moment nikdo další nebyl, a tak bylo jasné, že tenhle pozdrav patřil jen a jen nám! Na ten pohled do jeho očí, stejně tak jako pohled na vedle sedícího chechtajícího se otce arcibiskupa Graubnera, nikdy nezapomenu.

Opoledne jsme se pak přesunuli na Svatý Kopeček, kde jsme prožili další nádherné chvíle. Svatého otce jsme spolu s ostatními vítali pokřikem: „Otče, Svatý Kopeček, plný je tvých oveček!“ Nato Svatý otec uznale pokýval hlavou a dodal: „Plný, plný. A mladých oveček, a krásných!“ Celý program pak byl jedním velkým rozhovorem mezi námi a našim hostem. Bylo to, jako když k nám mluví dobrý kamarád, který si s námi chce popovídat. Nezapomenu na moment, kdy nám chtěl Svatý otec zazpívat jednu písničku a čekal, že se k němu, stejně jako před chvílí, při zpěvu písne Abba otče,

všichni přidáme. Byla to píseň Děkujem ti, Otče náš. A tak začal zpívat a najednou ticho... Rozhlédl se a pak pochopil: „Á, vy neznáte!“ To už jsme začali skandovat: „Zazpívej, zazpívej!“ A on opravdu zazpíval. Za chvíli se k němu doneslo naše hromové „Děkujem, děkujem!“ A svatý Otec komentoval slovy: „Do příště naučit!“ To ještě sám netušil, že mu tohle přání splníme.

Stalo se tak dva roky poté, při jeho další návštěvě v Hradci Králové. Zase jsme jej nadšeně vítali mezi sebou a těšili se na to, čeho se od něj dočkáme tentokrát. Nejprve jsme jej opět přivítali pokřikem. Kromě těch obvyklých pro nás pořadatelé vymysleli i tento: „Radujme se všichni v Pánu, přijel tatka z Vatikánu!“ Když to Svatý otec uslyšel, rozhlédl se a prohlásil: „Vidím, že i Hradeček je plný oveček!“ Tak nám připomněl, že naše minulé setkání ještě stále nosí ve svém srdci. A pak nastala naše chvíle. Celým náměstím se totiž rozezněl náš zpěv. A ne ledajaký. Píseň, kterou před dvěma lety zpíval on nám, jsme se opravdu naučili!

Posledním velkým setkáním, které jsem mohl prožít, bylo světové setkání mládeže v Torontu 2002. Jan Pavel byl tehdy již velmi nemocný a téměř nechodil. Proto nás tehdy ohromila hned první zpráva, která se k nám dostala. Hned po svém přeletu sešel úplně sám bez cizí pomoci schody z letadla. Tolik se na své mladé těšil. A překvapoval i dál, třeba tím, jak hned na prvním setkání s námi asi o 20 minut neplánovaně protáhl svůj projev, i když jej to již stálo hodně sil. Největší zážitek ale přišel při samotném vyvrcholení setkání, při slavné mši svaté. Noc předtím jsme trávili pod širým nebem a nad rámem nás probudil pořádný liják. Až do začátku mše bylo pod mrakem. Pak se však stalo něco neskutečného. Při zpěvu Gloria – Sláva na výsostech Bohu z ničeho nic zaburácel vítr. Mohutné poryvy přetrvávaly během celého zpěvu, k jeho konci se však mraky protrhly, vítr ustal a nad námi se objevilo slunce. A než skončila mše svatá, bylo nad námi jasné nebe bez jediného mráčku! n

Jan Žalčík

Vzpomínka na Jana Pavla II. na Velehradě 1990

V roce 1985 se sešli věřící na památné cyrilometodějské pouti při příležitosti 1 100. výročí úmrtí svatého Metoděje. Tehdy zde zazněl z úst statického shromáždění požadavek na nastolení náboženské svobody, obsazení biskupských stolic a obzvlášť naléhavě lidé požadovali povolení návštěvy Svatého otce Jana Pavla II. v naší vlasti. Toho všeho jsme se dočkali až po Sametové revoluci a v dubnu 1990 přijel i papež. Jedním z míst jeho návštěvy byl i Velehrad.

Pro organizátory to znamenalo připravit prostory a bezpečnost pro statisíce poutníků, a také pořadatelskou službu. Na nádvoří před velehradskou bazilikou bylo postaveno papežské pódium a velký cyrilometodějský kříž s papežským znakem. Celé nádvoří bylo rozděleno do sektorů s bezpečnostními uličkami a další prostory pro návštěvníky byly vymezeny na rozlehlých polích mezi Velehradem a Modrou, kde mohli lidé sledovat průběh pontifikální mše svaté na velkoplošných obrazovkách. K zajištění pořadatelské služby byly vyzvány všechny farnosti ze širokého okolí Velehradu. Od nás z Otrokovic se přihlásilo 17 mužů.

Na Velehrad jsme přišli už v sobotu k večeru cestou od Starého Města, která byla hustě lemována spoustou stánků s nejrůznějším pouťovým zbožím přes hračky až po občerstvení. Většina prodejců si myslila, že na poutnicích vydělá. Málokdo z nich si uvědomil, že lidé si vezmou malou svačinu z domu, a tak museli obchodníci množství klobásek a nasmažených řízků vyhodit.

Večer jsme dostali pořadatelské pásky, instrukce, co máme dělat, a byli jsme rozděleni do příslušných sektorů. Naše skupina měla velké štěstí, protože jsme se měli starat o prostory v blízkosti papežského pódia. Během noci byla možnost odpočnout si na lehátkách umístěných ve stanech, ale tam byla taková zima, že jsme raději strávili celou noc před velehradskou bazilikou. Vyhrazené prostory se stejně už od brzkých ranních hodin plnily poutníky, kteří si chtěli zajistit co nejnvýhodnější místo.

Kolem desáté hodiny se celý Velehrad rozzářil mávátky ze žlutobílých květů, když se na zamračeném nebi objevil vrtulník se Svatým otcem. Ten přistál na hřišti v Tupesích a odsud přijel Jan Pavel II. 4

na Velehrad v papamobilu, ve kterém pak projel vyhrazenými uličkami, pozdravován nespočtelným množstvím nadšených poutníků, až k velehradské bazilice, kde se připravil ke slavení mše svaté. Promluvu na Velehradě zahájil Svatý otec slovy žalmu: „*Toto je den, který učinil Pán, radujme se z něho a jásejme.*“ Zhodnotil význam díla svatých Cyrila a Metoděje a pokračoval: „... *Obra- cí se ke všem, ale především k mládeži Moravy, Čech i Slovenska,*

**Učte se vyjadřovat evangelium
o království Kristově jazykem
a způsobem srozumitelným vašim
současníkům.**

která putuje na toto místo, která zde byla v jubilejním roce 1985 a která sem v hojném počtu připutovala i dnes. Mějte jedno srdce a jednu mysl. ... Vnášejte do dějin Evropy Ducha Kristova, který sjednocuje a osvobozuje. ... Učte se vyjadřovat evangelium o království Kristově jazykem a způsobem srozumitelným vašim současníkům. ... Vy, mladí křesťané Československa, nejste poprvé na tomto posvátném místě. Pouť v jubilejním roce 1985, kdy mi nebylo ještě dovoleno přijít mezi vás, byla svítáním, byla významným mezníkem na

vaší cestě ke svobodě. ... Toto je den, který učinil Pán. Opravdu, Pán učinil tento den. Pán mi dovolil dnes konečně stanout na Velehradě v bratrské jednotě se všemi vámi.“

U příležitosti návštěvy Jana Pavla II. řekl tehdejší metropolita moravský, arcibiskup olomoucký, Mons. Dr. František

Vaňák: „... *Výslovným přáním Svatého otce ... bylo připutovat na Velehrad. ... Slovanský papež se modlí na Velehradě, symbo-*

lickém místě první křesťanské srozumitelné mise... Jan Pavel II. je poutníkem nejvzácnějším. ... I my jsme se stali poutníky jako Svatý otec a přišli jsme s ním děkovat i prosit. ... Všichni budeme šťastni vzpomínat: Byl jsem na Velehradě, jako kající poutník s Janem Pavlem II. Viděl jsem ho – snad. Neviděl? To nevádí, ale modlil jsem se s ním, naslouchal jsem jeho otcovským slovům. Byl jsem prostě tam, kde 22. dubna 1990 byl na Moravě papež, záruka mé víry a křesťanské jednoty.“ⁿ

Zdeněk Kvasnica

Tři návštěvy Svatého otce v naší svobodné republice

Když zalistuji ve své paměti, tak si vzpomínám, že jsem se účastnila všech třech návštěv Svatého otce v naší svobodné republice. Nezapomenutelná vzpomínka je na návštěvu na posvátném Velehradě. Všichni jsme s radostí prostáli celou noc, abychom i svou obětí - čekáním uctili našeho milého Svatého otce. Vyvrcholení našeho čekání byl přilet Svatého otce helikoptérou. Jeho mše svatá zůstala nezapomenutelně zapsaná v našich srdcích. Po všech obřadech a setkáních s věřícími Svatý otec opět odletěl helikoptérou z Velehradu. Ještě dlouho jsme žili z těchto vzpomínek.

Druhou návštěvu v Praze jsme absolvovali s našim duchovním otcem P. Vojtě-

chem Šimou vlakem. Byly to chvíle, které se nám také zapsaly do paměti. A co teprve setkání se Sv. otcem. Velice kladně jsme všichni hodnotili Pražáky, kteří dali přednost přijíždějícím poutníkům, aby byli co nejlíže Svatému otci a oni zůstali v zadních pozicích.

Vyvrcholením byla návštěva Svatého otce v Olomouci a vyhlášení nových svatých naší vlasti, svaté Zdislavy a Svatého Jana. Povětrnostní podmínky byly nejhorší, ale to nám nebránilo v nadšení, abychom společně Svatého otce uvítali. Což teprve mládež na Svatém Kopečku, která volala: „Svatý otče, Kopeček, plný je tvých oveček“.ⁿ

Marie Budínová

Tu noc jsem neusnul

Vzpomínám si, jak jsem tehdy 22. dubna 1990 prožíval návštěvu papeže Jana Pavla II. úplně jinak než všechny ostatní návštěvy kdykoliv později. Bylo to totiž v atmosféře, že se děje něco neuvěřitelného, s čím by u nás ještě před několika měsíci nikdo nepočítal. Já měl krátce po vojně a byl jsem nejmladší z těch, kteří se z naší farnosti přihlásili do služby pořadatelů. Možná proto jsem byl večer při srazu pořadatelů vyslán, abych se za naši skupinu zúčastnil porady, jak má naše služba fungovat. Takže jsem se cítil náramně důležitě. Službu v sektorech bylo třeba zajišťovat už přes noc a, i když jsme se střídali tak, abychom se mohli několik hodin ve stanech vyspat, pamatuji si, že jsem tu noc neusnul. I když jsem byl během programu ve vzdáleném sektoru, nijak mi

to nevadilo, protože hlavní bylo, že jsem mohl být mezi těmi, kteří prožili na Velehradě toto historické setkání se Svatým otcem Janem Pavlem II. ⁿ

o. Josef Zelinka

Kdo na jeho místo?

Jen málokdo asi zaznamenal, že v červenci 2011 zemřel literární kritik Mojmir Trávníček. Patřil k předním znalcům české literatury, především poezie křesťanských básníků (např. Deml, Čep, Křelina), byl autorem mnoha sborníků esejů, recenzí a glos. Spolupracoval na antologii české mariánské poezie, ale věnoval se i světské literatuře. Celý život žil na Vsetínsku a mnoho let působil jako vedoucí ozdravovny v Huslenkách.

Když jsem se před 2 lety zúčastnil setkání redakcí farních zpravodajů olomoucké arcidiecéze, dozvěděl jsem se, že byl členem redakční rady Farního zpravodaje v Novém Hrozenkově a výrazně při-

spíval k jeho dobré úrovni. Na požádání dokázal napsat zamyšlení na zadané téma, do zpravodaje pravidelně dodával i hlubší úvahy a delší příspěvky, v nichž projevoval své znalosti umění a historie. Ještě do červnového čísla napsal dva příspěvky. Nyní je jeho místo prázdné...

Přejme hrozenkovským, aby ho dokázali nahradit, aby na jeho místo nastoupili další. Podobně jako tomu je u nás, kde se objevují stále noví a noví autoři, kteří dokáží formulovat svůj pohled na farnost a její aktivity, na lid, svět a víru.

Díky vám všem za spolupráci. ⁿ

Pavel Ludvík

Vyslyš prosby svého lidu

Dnešní modlitba přímlov ve mši svaté má různé názvy: modlitba věřících, všeobecná modlitba nebo nejběžněji přímlovu. Termín všeobecná modlitba připomíná, že do ní zahrnujeme potřeby všech lidí; pojmenování modlitba věřících může dávat do popředí skutečnost, že při této modlitbě se významným způsobem uplatňuje všeobecné kněžství každého pokřtěného (všeobecné kněžství vyplývá ze křtu): pokřtěný má právo i povinnost oslovovat Boha a prosit jej za potřeby bližních. Tato modlitba byla ve starověku tak významná, že se jí modlili jen věřící – pokřtění (odtud název modlitba věřících; katechumeni na ní nemohli mít účast). Ke konání proseb na různé úmysly nás vyzývá už sv. Pavel v 1. listě Timoteovi 2, 1 – 4. O prosebných modlitbách se dále zmiňují nejstarší křesťanští autoři.

Dnešní zvolání Pane, smiluj se (řecky Kyrie, eleison) na začátku mše je pravděpodobně pozůstatek přímlov - prosebné litanie, jež zanikla na přelomu 6. a 7. stol. a zůstalo z ní jen opakované zvolání Kyrie, eleison (toto zvolání je tedy nejstarší odpovědí na přímlovu). Na Velký pátek se nám dochoval slavnostní způsob této modlitby: nejprve je ohlášen úmysl, na který se všichni potichu vkleče modlí, a pak kněz tuto tichou modlitbu shrne hlasitou modlitbou, na kterou všichni vstoje odpoví souhlasným amen. Liturgické knihy ve středověku modlitbu přímlov neuvádějí – někde zanikla, někde se pravděpodobně udržela v různých formách. Druhý vatikánský koncil vyzval k obnově této modlitby při mši, což se v letech následujících stalo.

Dnes je modlitba přímlov povinná o nedělích, ale je potěšitelné, že se s ní setkáváme při každé mši svaté. Je otázkou, zda není tato modlitba až příliš formální. V naší zemi používáme několik knih, které obsahují vzory přímlov, ale tyto texty nejsou závazné (to znamená, že je možné tyto texty upravovat a měnit). Přímlovu by měly reflektovat aktuální potřeby a starosti lidí, kteří slaví

liturgii. Žijeme v době, kdy se o důležitých událostech dozvíme takřka okamžitě. Jak na nás působí zprávy o hladomoru, o válečných konfliktech, velkých neštěstích? Myslím, že není dobré zapomenout ihned se skončením zpravodajství. Nemusíme ale chodit tak daleko: je v našem farním společenství někdo nemocný? Trápí někoho bída, rodinné problémy či ztráta zaměstnání? Máme blízkého, který hledá Boha nebo žije ve hříchu? Pokud jsme povoláni nést břemena druhých (srovnej Galaťanům 6, 2), pak bychom na tyto potřeby měli pamatovat právě při mši svaté, kdy sám obětující se Ježíš Kristus volá spolu s námi k Otci – přímlovu jsou k tomu jistě vhodným okamžikem.

I nadále asi budeme používat knihy přímlov, protože nám zaručují, že nezapomeneme prosit za potřeby církve, za státní představitele a spásu celého světa, za ty, které tíží jakékoli nesnáze a za místní společenství, což jsou úmysly, které nikdy nemají chybět. Dále je ale možnost přidat aktuální úmysly. Modlitba přímlov nemá být pouhou formalitou, ale živým projevem starosti farního společenství o spásu všech. Pronášené úmysly mají být střízlivé, sestavené s rozumnou volností a stručností. Lid na jednotlivé přímlovu odpovídá tichou modlitbou nebo ustálenou formulí (mohou být různé: „prosíme tě, vyslyš nás“, „Pane, smiluj se“, „Kyrie, eleison“, „Bože, zůstaň s námi“, „Vyslyš prosby svého lidu“ apod.). Odpověď u všech jednotlivých přímlov, včetně úmyslu mše svaté, je stejná (odpovídáme-li na jednotlivé přímlovu např. „Pane, smiluj se“, odpovíme tak i na knězem přečtený úmysl mše svaté). Většinou přednáší přímlovu někdo z ministrantů, ale nic nebrání tomu, aby je četl někdo z těch, na jejichž úmysl je mše svatá obětována.

„Vyslyš moje prosby, k tobě o pomoc teď volám, pozvedám své ruce k svatostánku tvé svatyně“ (Žalm 28, 2). n

Štěpán Horký

Rozhovory o křtu (2)

Při návštěvě posvátného Velehradu se vždy zastavuji v bazilice za hlavním oltářem, u sarkofágu s ostatky zesnulého kardinála P. Tomáše Špidlíka, SJ ke krátkému rozjímání. Celkem nedávno jsem si uvědomila, že v roce 2002 udělila Česká biskupská konference otci kardinálu Špidlíkovi za jeho celoživotní dílo Řád sv. Cyrila a Metoděje. Věrozvěstů, jejichž 1150. výročí příchodu na Moravu se kvapem blíží. Vyhledala jsem proto některé homilie otce kardinála týkající se křtu, které vám nyní předkládám:

Co je to křest?

Křest je začátek nového života v Kristu a s Kristem. Narození není pouhá historická památka, něco, co patří minulosti. Člověk celý život rozvíjí ty podstatné vlohy a vlastnosti, s kterými se zrodil. To platí jak v řádu světa, tak v řádu milosti. Poměrně mladé odvětví antropologických věd je studium dědičnosti. Co všechno v člověku pochází od rodičů! Postava, barva kůže, povahové sklony, nadání. Ani pobyt v jiném prostředí je nezničí. Při křtu se rodíme z vody a z Ducha svatého (Jn 3,5). Bůh je naším Otcem. Uvědomili jsme si už, jaké dědičné vlohy si neseme do života. Řekne-li někdo, že dá syna pokřtít, ale později, až dítě vyroste, že se může dát podle libosti buď vyškrtnout z církve nebo v ní dále zůstat, jako člen, měl bych k tomu banální odpověď ve formě příkladu. Má-li někdo rodiče bílé rasy, těžko si později, až doroste, bude svobodně volit být černým nebo žlutým. Křest, jak říkají církevní Otcové, vtiskuje člověku charakter, rysy Boží. Ty se dají špatným životem zašpinit, znetvořit, ale nedají se nikdy zahladit. Protože jsou nám hned od počátku vtisněny základní rysy budoucí podoby Božího dítěte, je v křestním obřadu už symbolicky naznačen program vývoje duchovního života.

Jak vznikl zvyk křtít?

Jeho původ přirozeně hledají v rituálních omýváních, která se vyskytují v mnoha náboženstvích. Židovská sekta Essenů jim přikládala velký význam. Snad i sv. Jan Křtitel něco převzal z tohoto prostředí. Smysl té symboliky je průzračný. Omývání je vyznání vlastní nečistoty, poskvrněnosti.

V denním životě se umýváme často. Duchovní svátostná lázeň je jenom jednou v životě. Ale právě proto, že je jenom jednou, je její morální význam trvalý. Ke křesťanskému životu nutně patří vědomí víry, vlastní hříšnosti. Kdo myslí, že je bez hříchu, klame se (1 Jn 1,8). Ten, kdo nevěří, že by chybil, Boha nakonec nepotřebuje. Hřích je ničivá síla, kterou člověk sám může uvést do pohybu, ale kterou nikdo sám nemůže zastavit. Potřeba neustálé očisty je známkou, že se postupně přibližujeme k Bohu.

V čem je podstata očisty?

Odpověď bude podle toho, jaký máme pojem o znečištění. Jisté skvrny jsou jenom zevnější. Tak např. tělo se denně znečišťuje prachem a vším, co bereme do ruky, čeho se dotýkáme. Očista je omývání, oplachování nánosů, který k tělu nepatří.

Můžeme si představit tímto způsobem i očistu náboženskou?

V některých nekřesťanských náboženských obřadech se omývání tímto způsobem vykládá. Četl jsem jednu indickou modlitbu. Zněla, pokud si vzpomínám, více méně takto: „Bože, očisti mou duši. Není to ona, která zhřešila, ale tělo ji svedlo, svět ji zmámil a pošpinil.“ V tomto pojetí je hřích něco zevnějšího, co k nám nepatří a od čeho se osvobozujeme. Jisté je kus pravdy i v této obrazné mluvě. Často se vyskytuje v křestních homiliích Otců. Křestní voda, jak říkají, omývá všecek kal, který se 4

usadil na Božím obrazu v člověku, po křtu tedy zazáří v původní kráse a v původním lesku. Dodávají pak k tomu: To, co křestní voda začala, pokračují po celý život slzy pokání, slzy nad tím, že hřešíme.

Tento pohled na hřích a pokání je pozbudivý. Ukazuje nám, že zlo k nám nepatří, že je cizí naší pravé osobnosti, že je tedy stálé pokání, které začalo při křtu, pozitivním, konstruktivním prvkem vývoje. Ale proto, že je tato mluva obrazná, je současně neúplná a mohlo by se jí špatně rozumět, tak jak to naznačuje indická očistná modlitba.

Chodím-li světem, nalepí se na mne strach. Jakou mám vinu? Vlastně žádnou. I následky jsou minimální. Umyji se a jsem zase čistý. Křestánské pojetí hříchu není tak povrchní. Není to jenom špína, která ulpí na těle a duši nechá čistou. Hřích je současně nemoc, která proniká do údů, do srdce. Malomocnou ruku nestačí umýt vodou. Srovnáme-li těžký hřích s malomocenstvím, jak to často naznačuje evangelium, nebo s rakovinou, co může udělat lékařská věda s rukou, která je zevnitř prohnílá? Jen ji amputovat. A zasáhne-li rakovina srdce? Jediné východisko z utrpení je hrob.

Ale co to má společného s křestním obřadem?

Velmi mnoho. Už sv. Pavel nevidí ve křtu jen symbol omývání, ale spíše symbol

pochovávání (Řím 6, 1). Potápěli křtěného pod vodu, jak to dodnes dělají ve východních církvích. Ten, kdo těžce zhřešil, už nad sebou vynesl rozsudek smrti. Nevzdoruje tomu, uznává to a symbolicky sestupuje pod vodu. Je to symbol víry, že i ten, kdo umírá, spojí-li se s Kristem, vstává jako znovuzrozený a vzkříšený.

Křest je tedy začátek našeho života v Kristu, ale současně předzvěst jeho vítězného konce ve vzkříšení z mrtvých. Začátek a konec jsou však motivy, které se proplétají po dobu celého života. I když naše živobytí vypadá úspěšně, proplétají se v něm malé i větší pády. Každý z nich nás přitiskne k zemi, ochromí síly a chuť do života. Ale křesťan, který žije z křestního tajemství, dostává vždycky sílu znovu povstávat, znovu začínat, a i kdyby byl před Bohem mrtev, hned zase může ožít.

V prvních křesťanských dobách (kdy křtili dospělé) se vyskytla pochybnost, mají-li se ještě odpouštět velké hříchy těm, kteří se už od nich očistili. Mínili tím chránit vážnost křtu, který má znamenat úplné obrácení. Ale ve skutečnosti by se tím oslabovala jeho síla. Dává nám sílu žít v Bohu, ale také sílu povstávat, kdykoliv se od Boha odloučíme, přemáhat smrt tělesnou i duchovní, silou života věčného. n

*Z pramenů P. Tomáše Špidlíka
vybrala a sestavila Naďa Frašová*

Pleteme pro malomocné

Dne 30. června 2011 odvezl pan Výleta 167 kusů obvazů. Koupily jsme od něho 30 cívek bavlny po 70 Kč, celkem jsme za ně zaplatily 2 100 Kč. Na dopravu jsme mu přispěly 200 Kč.

Díky vám všem, milé pletařky, dárci finančních darů a i vám, kteří ve svých modlitbách nezapomínáte na tyto naše farníky a na nemocné v dalekých zemích, kteří potřebují pomoc. Vaší neustálou věrnou pomocí se i vy všichni podílíte na radosti, jak neviditelný Bůh působí ve prospěch trpících bratří a sester, kterých se takto můžeme láskou dotýkat. Na konci našeho života budeme souzeni i spaseni i za lásku k nejobozejším.

Posíláme vám své přimluvy vděčnosti a prosby o Boží požehnání a Boží vedení pro nás pro všechny. n

M. Knapková a M. Šmiková

Přehled farních zpráv

Křty, svatby a pohřby za poslední období

Křty:

Laura Anna Křetinská, Natálie Terezie Hlaváčová, Justýna Tučková, Marek Michna

Svatby:

Michal Čechmánek a Jana Novotná, Filip Hort a Lucie Miklošková,
Michal Kropáč a Barbora Drážná, Martin Gazdoš a Karla Pilhoňová

Církevní zplnění manželství:

Jaroslav a Alena Zatloukalovi

Poslední rozloučení:

Jiřina Vaculíková, Jarmila Večeřová, Anna Bartková, Jaroslav Novosad

Vyučování náboženství ve školním roce 2011/2012

Do uzávěrky se tentokrát nepodařilo vytvořit rozvrh. Bude zveřejněn 31. 8. 2011 na internetových stránkách farnosti a ve vitrině u kostela.

Žárovky, to je dnes věda

N ikdy mě nenapadlo, jaká věda to může být, když je potřeba v kostele vyměnit na lustrech žárovky. Mezi těmi, kdo se v tom angažovali, se totiž vyskytla taková řada názorů, návrhů a přístupů, že nebylo vůbec jednoduché zvolit nějaké ideální řešení.

Mají se pořídit ještě klasické žárovky, dokud jsou, nebo úsporné? Vyplatí se ta investice při provozu v našem kostele? Jak budou úsporné vypadat? Nebude to esteticky vadit chrámovému prostoru? Co když bude světlo z úsporných žárovek působit příliš chladně? A navíc jsou prý zkušenosti, že časem může každá svítit jinak. Dále

se objevily návrhy, aby se s výměnou počkalo, až budou časem levnější LED žárovky, které by mohly být vhodnější. Nakonec se zúčastnění dohodli, že se mezi současnými úspornými žárovkami pokusíme vybrat ty nevhodnější a nejprve je vyzkoušíme na jednom lustru. Proto jste také mohli o prázdninách vidět v kostele za tím účelem postavené lešení. Nyní se ukázalo, že výběr úsporných žárovek je celkem přijatelný a budou pořízeny i na ostatní lustry.

o. Josef Zelinka

Zprávy z arcibiskupství

n Ve dnech 21. – 24. 9. 2011 přijede do naší diecéze poutní Vlak Jana Pavla II. s audiovizuální expozicí, připomínající život a dílo prvního slovanského papeže.

Staré Město u Uh. Hradiště: 21.9. odpoledne, 22. 9. od 9 do 17 hodin.

Olomouc: 23. 9. a 24. 9. od 9 do 17 hodin.

Bližší informace: Luboš Nágl, tel. 605 274 911, 587 405 432, nagl@arcibol.cz.

n Dne 30. května byla spuštěna nová webová stránka: *Teologie těla – povolání k lásce* (<http://www.teologietela.paulinky.cz>). Zabývá se klíčovými tématy, která mají vztah k lidskému tělu a jeho schopnosti vyjadřovat lásku: Na stránce též postupně vzniká soubor dokumentů církve o manželství, sexualitě, kněžství a panenství, určený pro hlubší studium.

Sochy v novém kostele

V naší farní rodině se již delší dobu zamýšlíme nad otázkou, jaké sochy světců umístit do prázdných výklenků v kostele sv. Vojtěcha. Farníci byli vyzváni, aby podávali své návrhy otci Josefu Zelinkovi nebo do schránky fary, každý se měl možnost vyjádřit. Sešla se tak řada jmen.

Bylo nutné z těchto návrhů vytvořit skupinky vždy čtyř světců. Tím se zabývala pastorační rada 4. dubna tohoto roku na své schůzce. Každý z členů měl navrhnout čtveřici svatých a zároveň obhájit, proč sestavil právě tu. I v ten večer se naše názory různily, ale byly zajímavé a podnětné. Bylo zapotřebí je společně co nejlépe vyhodnotit. Bylo vidět, že výběr světců se týkal několika oblastí: mládeže, rodiny, národa, potřeb současné společnosti. Modlitby nás všech se často obrací k našemu nebeskému Otci, Panně Marii a našim svatým ochráncům právě na tato uvedená témata, která nás „pálí“.

Jako přímluvce za naši mládež jednoznačně převažoval Don Bosko. Jeho dílo v naší farnosti už dlouho působí a moc bychom si přáli, aby pokračovalo dál.

Všichni cítíme, že rodina je dnes středem zájmu, protože prochází krizí. Aby se měl za naše rodiny ve farnosti kdo přimlouvat, byli navrženi tyto „kandidáti“: sv. Josef, sv. Zdislava, sv. Monika. Nejvíce hlasů měla Zdislava.

Přímluvu za náš národ má zastoupit sv. Václav nebo sv. Anežka. Do popředí se dostala Anežka, protože zároveň zaštiťuje charitní službu ve městě a okolí.

Přáním mnohých farníků bylo umístit do kostela sochu světce, který měl (a má) na zřeteli široký záběr potřeb současné doby. Někteří hlasovali pro Jana Pavla II., jiní pro Matku Terezu. Obě tyto osobnosti naše generace zažila a obdivovala jejich laskavé a neúnavné nasazení pro druhé v sepletí s Kristem.

Jan Pavel II. zároveň posvětil základní kámen našeho kostela. Když jsme slavili

10. výročí jeho posvěcení, v těch chvílích odcházel na věčnost a my jsme vnímali, že odchází „naš otec“ přímo do náruče Otce nebeského.

V neděli 11.9. proběhne v naší farnosti anketa, kdy budeme volit ze tří vybraných čtveřic. Bylo dohodnuto, že v každé budou zastoupeni 2 ženy a 2 muži.

n Don Bosko (mládež)
sv. Josef (rodina),
sv. Anežka (národ),
Matka Tereza (současnost)

n Don Bosko (mládež),
sv. Zdislava (rodina),
sv. Anežka (národ),
Jan Pavel II. (současnost)

n Don Bosko (mládež),
sv. Zdislava (rodina),
sv. Václav (národ),
Matka Tereza (současnost)

Všichni si uvědomujeme, že jsou po materiální stránce ve farním rozpočtu jiné priority, ale kdybychom pouze takto uvažovali, byly by výklenky v kostele ještě možná po generace prázdné a přišli bychom určitě o hodnoty a milosti, které se nedají vyčíslit penězi. Otec Josef Zelinka proto zvažoval, že by se sochy mohly časem pořídit z účelových darů. Tento jeho návrh byl přijat.

Zbývá ještě dodat to podstatné – prosit Ducha svatého, abychom zvolili správně. A budiž nám útechou, že v žádném případě to špatně nebude, protože jakýkoliv světec je blízko našeho Pána a bude se přimlouvat za naše potřeby, když o to budeme stát. n

Marie Čechová

Děkujeme...

Poděkování varhanici

Chtěla bych touto cestou za všechny poděkovat naší **sbormistryni a varhanici Zdeňce Kvasnicové**. Děkujeme Ti, Zdeni, nejen za to, že jsi přijala v Otrokovicích službu varhanice, ale také jsme vděční tomu, že dlouhé roky obětavě vedeš náš farní chrámový sbor.

Zažili jsme s Tebou a stále prožíváme společné zkoušky chrámového sboru, vzájemné sdílení při různých oslavách, poutích, farních akcích, koncertních vystoupeních a při dalších příležitostech. Vždy máme radost, když se nám podaří společně nacvičit krásnou skladbu, abychom pak mohli potěšit či pozvednout srdce a mysl posluchačů k Bohu. Každý rok se společně vydáváme na poutní zájezdy, které pro nás ochotně organizuješ.

Možná si ani neuvědomuješ, jakým způsobem umíš mnohé farníky oslovit,

svým srdečným přístupem, pokorou, ochotou, obětavostí. Děkujeme za Tvé varhanní doprovody a zpěvy při bohoslužbách, které do našich duší vnášejí radost a pokoj. Pevně věříme, že Pán má z této služby nesmírnou radost. Do dalších dnů Ti ke službě i nadále vyprošujeme Boží milost a požehnání. Děkujeme Tobě Bože, velké upřímné díky Tobě, Zdeni! n

Nada Fraisová

Poděkování za letní tábor kluků a holek u Bánova

Máme za sebou další letní tábor. Podle ohlasů všech zúčastněných se velmi povedl. Touto cestou bychom chtěli poděkovat všem, kdo se o to jakkoliv zasloužili. V první řadě díky těm, co nám pomohli najít a zbudovat nové tábořiště – rodině Švehlíků za pomoc při hledání a budování nového tábořiště, Zbyňkovi za vyřizování všech potřebných náležitostí a jednání s úřady.

Díky taky všem chlapům, ať už z řad rodičů či bývalých členů našich oddílů i starších kluků Fiftýnů za pomoc se stavbou a bouráním tábora. Děkujeme taky otci Josefovi za jeho návštěvu, za to, že nám po těch deštivých dnech přivezl sluníčko, jak slíbil, za pěkný program, který si pro nás připravil, i za mši svatou, kterou nám sloužil.

A na závěr chceme poděkovat všem děckám za tu skvělou partu, kterou jsme spolu vytvořili. Těm starším pak patří velké díky za jejich pomoc a obětavost pro druhé při záchraně tábora v těch lijácích, co nás potkaly. I díky vám jsme ten boj s počasím tak dobře zvládali. Jsme na vás hrdí. n

Vaši vedoucí oddílů

Zprávy z farnosti

Letní tábor kluků a holek – Cesta na Seychely

Vyzýváme poslední účastníky letu na Seychely, aby se dostavili k letadlu. Za pár minut odlétáme!... a tak začala naše cesta za dobrodružstvím, za zábavou, za kamarády, za nejskvělejšími zážitky na dlouho očekávaný tábor, který se letos konal na novém tábořišti poblíž menšího městečka Bánov. Letadlo zvané „autobus“ asi za hodinku konečně přistálo. A tak mohly začít naše první zážitky letošního tábora.

Hned po příjezdu jsme se vybalili a většina poté šla pomoci vedoucím s dokončením tábora, ať už se stavbou sprchy, shrabáním větviček po táboře nebo s chystáním večerního táboráku. Bylo potřeba dodělat a nachystat spoustu věcí, ale díky všem, co se zapojili, bylo vše hotové za chvíli. Po večeři následoval první nástup, při kterém jsme se pomocí pasů, které jsme obdrželi od vedoucích, rozdělili do skupinek nebo spíše rodin. Byli to Doubravovi, Polníkovi, Bolovicovi, Roháčovi a v neposlední řadě Zabudišovi. Pak už následoval táborák, spousta písní a Kovka nám přečetl první povídku ze své knížky. A abych nezapomněl, po večerce vedoucí chtěli zprovoznit stroj, který nás měl přemístit na Seychely. Jenže vyskytla se chyba a my se na druhý den probudili úplně v jiném státě, než jsme původně chtěli.

Opakovalo se to každý den a my jsme místo nádherné pláže na Seychelách byli každý den někde jinde.

Ocitli jsme se opravdu ve spoustě zemí. Byli jsme v Japonsku, Číně, ve Velké Británii, Kanadě a ve spoustě dalších zemí a dokonce nás i navštívila výprava Templářů. Krátce řečeno, během 14 dní jsme procestovali celý svět. Hráli jsme spoustu her, ať už hledání trojské Heleny, zápolení na paralympiádě, závodili jsme ve formuli 1 anebo jsme se zúčastnili módní přehlídky. Vše bylo super, jen počasí nás trochu trápilo, ale nám zkušeným táborníkům přece trocha vody neuškodí! Vykopalo se pár járků, nasadily se gumáky a mohlo se pokračovat dál v rozjeté zábavě. Také nechyběly výlety. Vydali jsme se na rozhlednu zvanou Velký Lopeník, kde jsme si opekli špekáčky a poseděli u ohně. Také stojí za zmínění ztráta pár táborníků při cestě zpět, ale vše se vyřešilo a naštěstí se všichni našli. Také jsme se vydali prozkoumat městečko Bánov a dokonce se i někteří odvážlivci po menším výletu okou-

pali v blízké přehradě Ordějov. Stala se i dvě nepříjemná zranění – zlomený prst a zlomená klíční kost. Byla zde i spousta vos a z toho plyne, že byly mraky štípanců, a tak se naše milá a hodná doktorka Evča

nenudila J

A jak vlastně celé naše cestování dopadlo? Náš zdatný Karel opravil přístroj na cestování a my se po chvíli napětí dostali na dlouho očekávané Seychely! Vše se schylovalo ke konci a nás čekal večerní nástup s konečnými výsledky bodování skupinek. Dlouhá chvíle napětí a už se vyhlašovalo. Každá skupinka dostala svou sladkou odměnu :). Poté jsme udělali pár fotek a šlo se vše chystat na poslední táborák, kterému říkáme ŽRANICA. Jedlo se, pilo se a zpívalo celý večer. Byl to hezký večer. Ale vše jednou skončí a i náš

tábor se chýlil ke konci. Následoval poslední den. Hned z rána jsme začali balit naše kufry a krosny. Pak za námi dojela zdatná výprava těch nejsilnějších chlapů z Otrokovic a pomohli nám sklídit a uklidit celý tábor. Rozebíraly se stany a sprcha, zakopával se latroš, shazovalo se tee-pee a hangáry. Vše už skončilo a my se přemístili k autobusu. Naložili jsme kufry a vydali se směrem domů...

Touto cestou bych chtěl za všechny poděkovat kuchařkám a kuchařům, kteří se starali o naše hladová břicha. Také bych chtěl poděkovat všem vedoucím za super program, za skvělé hry a prostě za vše, co pro nás udělali. A v neposlední řadě bych chtěl poděkovat vám dětem za super bandu, co jsme udělali, protože bez pořádné party děcek by to nebylo ono. Doufám, že na tábor budete vzpomínat v dobrém a že se příští rok zase potkáme!!!

Ciki ciki cak – hoj hoj hoj – ciki ciki cak – hoj hoj hoj – ciki ciki cak – hoj hoj hoj – AHÓÓÓÓJ! n

Denis Bilík

Beze mě se to obejde

Jenze Pán Ježíš se bez Tebe nechce obejít.

Tato slova mě napadla, když jsem uvažoval nad tím, jak jsme v naší farnosti prožili adorační den 7. srpna. Jelikož to byla neděle, nabízelo se, že by mohlo přijít více lidí než v minulých letech ve všední den. Je však zřejmé, že těch farníků, kteří přijali, že se jich to týká, je docela menšina. Jistě i díky té menšině pak adorační den splňuje svůj účel.

Poděkování patří všem, kteří se zapojili aktivně nebo jen prostou účastí a tak jsme mohli vytvářet celodenní společenství s Ježíšem mezi námi. Kdo už objevil, jak zvláštní je to milost prožít třeba i delší čas s Ježíšem přítomným v Nejsvětější svátosti, ten takovou příležitost jistě rád využije a svojí přítomností chce přispět tomu, aby v naší církvi rostla otevřenost pro vše, co chce Bůh v našich farnostech

a celé diecézi konat. Většina farníků si ale nejspíš řekne: „Však ono se to beze mne obejde.“ A možná, že většina farníků, kterých se to týká, si ani tyto řádky nepřechtou.

Milý čtenáři, pokud právě Ty čteš tyto řádky a rovněž Tě nenapadlo, že bys na adoračním dnu měl svoje místo, rád bych, abys věděl, že Pán Ježíš se bez Tebe obejít nechce. n

o. Josef Zelinka

Dvacet let s Charitou Otrokovice

Vážení farníci, je to již 20 let od chvíle, kdy několik odvážných mužů a žen z vaší farnosti začalo po listopadové revoluci v r. 1989 uvažovat o tom, jak nejlépe pomáhat lidem ve svém okolí. Znáte je? Vzpomínáte si na to?

Dovolte mi krátkou připomínku - již na počátku 90. let po vzoru kardinála Tomáška založili tito farníci 1.4.1990 tzv. Výbor křesťanské pomoci, ze kterého se v roce 1991 etablovala Charita sv. Anežky Otrokovice. Název dostala po české patronce, která byla 12.11.1989 svatořečena. Postupně se tak díky otrokovické farnosti dostávalo lidem z Otrokovic a okolí přímé pomoci a podpory v nelehkých situacích. Velmi rychle pak vznikly Azylový dům pro muže a Charitní domov pro seniory.

Dnes je Charita sv. Anežky Otrokovice fungující organizací s více než 70 zaměstnanci. Poskytuje 9 sociálních služeb pro nejruznější skupiny (seniory, zdravotně postižené, matky s dětmi v tísní, osoby bez příštíře či osoby zadlužené). Známe jsou

také charitní šatník v Otrokovicích a Tlumačově či pravidelné sbírky, jako jsou Tříkrálová sbírka a Postní almužna. Charita i nadále úzce spolupracuje s farností.

Dovolte nám touto cestou poděkovat všem, kteří jste s námi šli kus společné cesty. Bez vás by to nešlo – a ačkoli je pro nás dotační situace v ČR stále méně příznivější a každoročně bojujeme o získání nových prostředků, věříme, že naše práce má smysl.

U příležitosti 20. výročí jsme proto pro vás připravili putovní výstavu (do konce srpna na Městském úřadě, pak v Tescu a na Otrokovické Besedě) a také zajímavé videospoty o našich službách. Právě na nich se můžete přesvědčit o kvalitě naší práce. Pro více informací navštivte naše webovové stránky www.otrokovice.charita.cz nebo si nás najděte na Facebooku či YouTube. Rádi vás také po předchozí domluvě uvítáme osobně. ▢

Mgr. Jiří Vlček, zástupce ředitele

Pěšky z Otrokovic na národní pouť na Velehrad

Ráno 5. července se nás našlo osm stoupenců pěšího putování, kteří jsme vyrazili na národní pouť na Velehrad. Zkušený turista a poutník Zdeněk Kvasnica navrhl čas odchodu na 5. hodinu ráno, tedy tak, abychom stihli hlavní mši sv. Čas byl spočítaný opravdu natěsno, takže hlavní skupina šesti lidí si nemohla dovolit čekat na dvě účastnice, které se o něco opozdily. Počasí nemohlo být lepší. Ani nepršelo, ani nepálilo sluníčko. Abychom dorazili včas, musela nám stačit jen jedna krátká zastávka. Přesto, když jsme měli Velehrad před sebou, měli jsme z putování

pocit celkové pohody. Na místo jsme dorazili krátce před začátkem bohoslužby. Zbylé dvě poutnice pak sledovaly mši svatou z kopce, odkud byl průběh dobře slyšet. Takže za rok opět třeba i s vámi, kdo se také připojíte. ▢

o. Josef Zelinka

DVD z přípravy a primiční slavnosti o. Lukáše Jambora ze Lhoty u Malenovic lze objednat do 12.9. v sakristii nebo u M. Honzíkové. Balení obsahuje 2 DVD, cena je 160 Kč.

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejně! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů. Redakční rada: P. Mgr. Josef Zelinka, Pavel Ludvík, Pavel Rafaja. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz> Uzávěrka dalšího čísla: 16.10.2011. Vydání dalšího čísla: 30.10.2011.

Cyrlometodějská doplňovačka s tajenkou

Když chořili sv. Cyril a Metoděj po Velké Moravě a hlásali víru, přišli také do Zlína. Tehdy se tak ovšem ještě nejmenoval. Zde křtili vodu u kapličky, která stála v dnešní ulici Soudní. Nkteí obyvatelé však na novou víru přistoupit nechtěli a bratry z městečka otupně vyhnali. Podle těchto zlých lidí se pak prý Zlín začal nazývat. Oba bratři pak putovali okolím Zlína, přijali je v Želechovicích, šli přes Hvozdnou do Fryštáku, navštívili i Martinice. Když se vraceli zpět na Velehrad, putovali přes Luhačovice a Zlínu se raději vyhnuli. V místech, ňudy chodili, stavěli pak lidé takové nízké kamenné křiže. Do dnšních dnů je některé dochovaly, třeba ve Hvozdné na Osmek nebo u Martinic. Nes už níme, kolik pravdy na této pověti je. Důležitější však je co ňo šíření víry svátí na našm území Cyril s Metodějem vykřali.

Zpracováno podle knihy Karla Pekárka Starozlínské pověsti. V tajence je skryt citát z Markova evangelia (Mk 16,16).